

[Grethe Philip.]

sker over 65 år, sat i forhold til antallet af mennesker i de produktive aldre fra 20 til 65 år, stige fra 19 pct. i 1960 til 26 pct. i 1980. Vi vil hermed være oppe på, at de ældre i 1980 udgør en dobbelt så stor andel af befolkningen i de produktive aldre som i 1940. Dette må i høj grad anspre til, at vi ad lovgivningens vej og anden vej søger at stimulere de ældres interesse for beskæftigelse og søger at lette dem adgangen dertil.

På mit partis vegne kan jeg tilsige en velvillig behandling af de foreliggende lovforslag.

Chr. Madsen: Loven om folke- og invalidepension er jo hovedlov for en lang række af de sociale love. De forhøjelser, der foreslås i invalide- og folkepensionerne på 63 mill. kr., er efter min mening et beskedent beløb. Vi i folketinget taler så tit om bevilning af millionbeløb af helt andre størrelsesordner, og når vi taler om de sager, klargør man jo egentlig ikke, hvorledes størrelsesforholdene i virkeligheden er. De 63 mill. kr., der nu skal ud til invalide- og folkepensionisterne, er i realiteten ikke mere, end hvad en jetpassagermaskine koster i underskudsforretningen SAS. Jeg nævner det kun, for at man skal gøre sig lovforslagets rækkevidde og størrelsesforhold helt klart.

De 63 mill. kr. skal fordeles mellem 223 000 hovedpensionister, der ikke får nedslag i pensionen, og 42 000 hovedpensionister, der får nedslag på grund af indkomst. Af de 42 000, der får nedslag, er den overvejende del selvpensionister, der enten selv har opsparet eller ved overenskomst får arbejdsgiverne til at betale. Den anden store part, de 223 000 pensionister, der ikke får nedslag i pensionen, er fortrinsvis arbejdere fra industri og håndværk, altså den del af befolkningen, der ikke har haft mulighed for opsparing af nogen art. Det er ikke så lang tid siden, at man her i landet havde en temmelig stor arbejdsløshed. Enhver ved, at disse 223 000 pensionister har levet et langt liv, hvor de har været udsat for den risiko, at de kunne komme til at gå arbejdsløse i kortere eller længere perioder, og de har ikke haft muligheder for at spare op. Disse pensionister får ifølge lovforslaget et meget beskedent beløb. De pensioner, de i alt får, er efter min mening

for små, men det glæder selvfølgelig mig og mange andre, at den højtærede socialminister gør opmærksom på, at regeringen betragter de foreliggende lovforslag som det første led i en lovgivning om pensionisternes forhold.

Jeg har læst i folkeforsikringskommissionens betænkning, at den højtærede minister dengang foreslog, at folkepensionen skulle gøres værdifast ved, at pensionen på ethvert tidspunkt skulle være $\frac{2}{3}$ af befolkningens gennemsnitsindtægt. Vi er enige med ministeren herom. Hvis et sådant forslag havde været gennemført, ville pensionen i dag have været omkring 9 000 kr., en pension, som vi mener alle burde kunne regne med efter et langt livs arbejde. Vedrørende pristalsregulering af folkepension har jeg set i betænkningen, at man ikke kan finde noget holdbart talmateriale for befolkningens indkomster; når det endelig fremkommer, er det mindst 2 år forældet og som følge deraf ikke egnet til regulering af pensionen.

Jeg vil gerne stille det spørgsmål til den højtærede socialminister: var det ikke en idé at arbejde hen mod det mål, at man fremtidig regulerede pensionerne efter den gennemsnitlige arbejdsindtægt i håndværk og industri?

Hvad sker der nemlig i det praktiske liv? Da landbruget i foråret gennemførte produktionsstrejke og tiltvang sig nogle millioner kroner af statskassen, sagde landbrugets organisationer: vi følger ikke med i den almindelige velstandsstigning. De tal, de opererede med dengang, var tallene for håndværk og industri. Når embedsmændene kommer og forlanger lønforhøjelser, bruger de i realiteten den samme målestok; de siger også — ud fra de tal, der foreligger fra håndværk og industri —: vi følger ikke med i den almindelige lønglidning eller velstandsstigning, og derfor må vi have noget mere i løn.

Hvis man anvendte tallene for håndværk og industri, de tal, som kun arbejdsgiverne opgiver, mener jeg, at man ville have et velegnet beregningsgrundlag for en regulering af folkepensionen.

Nu sker der vel det, at andre uden for det høje ting kommer til at medvirke ved løsningen af opgaven vedrørende en højere folkepension. Vi erindrer sikkert alle, at man